

ITwee weken geleden vonden in Anderlecht en Molenbeek de eerste verdelingen plaats van pamfletten die oproepen tot een strijd tegen de bouw van een maxi-gevangenis in Brussel. In verschillende Brusselse wijken is de lijn van de eerste affiches tegen de maxi-gevangenis nog nat.

Wij denken dat de eerste stap naar een compromisloze strijd tegen dit nieuwe monster van de macht de verspreiding van tegen-informatie is, om te beginnen in de wijken waar we leven en strijden. Want, zoals dit eerste pamflet uitlegt, de Staat wil deze nieuwbouw om nog meer armen, uitgesloten en rebellen op te sluiten, maar het is de hele stad Brussel die in het vizier ligt. Nog meer uniformen en controle op straat, overal camera-bewaking, administratieve sancties voor eender welke onbenul-ligheid, militarisering van het openbaar vervoer, opwaardering van volkse buurten om "de stad op te kuisen", uitbreiding van

de Europese zone... dat alles is naar het beeld van wat ze in Ha-ren, in het noorden van Brussel, willen bouwen. De bouw van de nieuwe gevangenis gaat hand in hand met de omvorming van Brussel tot een grote openluchtgevangenis.

Laat ons niet afwachten. Wij roepen allen die op een directe manier willen strijden tegen dit project van de staat op om zich onder elkaar te organiseren, om te discussiëren over de *bete-kenis* van een nieuwe gevangenis, om tegen-informatie te ver-spreiden, om kleine of grote acties voor te bereiden om de Staat stokken in de willen te steken.

Dat overal kringen van strijd gevormd worden. Dat elke straat, plein, plek zich organiseert om dit belangrijke gevecht te belichamen. De zelfgeorganiseerde en directe strijd is de beste en enige manier om werkelijk te strijden tegen de bouw van deze maxi-bak.

Van een maxi-bak...

In Haren, in het noorden van Brussel, wil de staat de grootste gevangenis uit de Belgische geschiedenis bouwen. Die komt bovenop de plannen voor nog negen andere nieuwe gevangenis-sen. Deze nieuwe maxi-gevangenis zal de staat toelaten om nog meer mensen op te sluiten, in nog meer beveiligde en nog repressievere omstandigheden. De vele revoltes, opstanden en ontsnappingen van de laatste jaren hebben kracht gegeven aan een verlangen naar vrijheid – deze nieuwe betonlaag gevangenisbouw zal proberen dat verlangen te verstikken.

We moeten niet rond de pot draaien: de gevangenis dient om deze maatschappij overeind te houden. En deze maatschappij, dat is een wereld verdeeld in arm en rijk, in heersers en overheersers, in meesters en slaven. Degene die de heilige privé-eigendom schendt, die de wet breekt, die "van het rechte pad" van de berusting afwijkt en revolteert, weet dat hem of haar gevangenis kan te wachten staan.

De nieuwe maxi-gevangenis in Brussel zal dus niets anders zijn dan een zoveelste wapen van de macht om het verlangen naar vrijheid de kop in te drukken en alsmaar meer weigerachtigen achter slot en grendel weg te steken. En of je je er nu aan de binnenkant of aan de buitenkant van bevindt, haar schaduw zal altijd een keten om je nek zijn.

... naar een gevangenis-stad

De maxi-gevangenis in Haren is naar het beeld van wat de macht van Brussel wil maken: de stad omvormen tot een grote openluchtgevangenis. Opwaardering van de wijken om ons

te verjagen (zoals in le bas de Saint-Gilles, langs het Kanaal of in Kureghem). Camerabewaking overal en uniformen van alle soort. Militarisering van het openbaar vervoer. Beveiliging van de zakenwijken en de Europese instellingen. *De orde moet heersen*, iedereen wordt opgeroepen binnen de rangen van de economie en de macht te marcheren. De staat probeert op die manier de woede tegen deze wereld te vermorzelen, het in vraag stellen van een maatschappij die teert op uitbuiting en onderdrukking af te remmen.

Dus, lang leve de opstand!

Elk plan kan verkloot worden, elke nieuwbouw kan gesaboteerd worden, elke macht kan aangevallen worden. De strijd tegen de bouw van deze maxi-gevangenis moet een directe en offensieve strijd zijn. Dat is de enige manier om de bouw daadwerkelijk te verhinderen. We mogen deze strijd aan niemand overlaten of toevertrouwen (partijen, vakbonden,...), ze moet vertrekken vanuit onszelf, vanuit de gevangenen van binnen en van buiten.

De macht wil ons doen geloven dat we niks kunnen doen. Ze doet zich voor als onkwetsbaar. Maar zo is het niet. De macht kan overal waar die concreet wordt aangevallen worden: in haar kantoren, in haar instellingen, in haar uniformen. En dat, deze revolte, hangt alleen maar van onszelf af.

Laten we met al onze krachten, op alle domeinen van het leven, vechten tegen de droom van de macht die ons allemaal gevangenen wil maken. Laten we revolteren tegen alles wat ons probeert op te sluiten.

NIETS IS VOORBIJ...

Het revolutionair geweld dat door de straten van Egypte raast blijkt nog lang niet voorbij te zijn. Sinds de islamist Morsi zichzelf tot alleenheerser heeft uitgeroepen, is het protest in de straten weer opgeflakkerd, zo hevig dat Morsi moest afzien van zijn nieuw toegekende macht in een poging om de boel te kalmeren. Dat politiek manoeuvre mocht niet baten. In de aanloop naar het referendum (op 15 en 22 december) over de invoering van de nieuwe, grotendeels door islamisten geschreven grondwet, werden de protesten alsmaar heftiger. Dat het gevoel van een "nieuwe" revolutie nog in de straten leeft valt moeilijk te ontkennen. Veel mensen zijn blijkbaar niet van plan om de oude dictator simpelweg in te wisselen voor een nieuwe. Het presidentieel paleis van Morsi werd door duizenden mensen bestormd. De veiligheidsperimeter van tanks en betonnen muren werd doorbroken door vastberaden mensen met ijzeren staven, stukken beton en molotovcocktails. Op een week tijd gingen meer dan 28 bureaus van de islamistische Moslimbroeders (de partij van Morsi) over het hele land in vlammen op. Op vele plaatsen braken rellen uit en in de industriegebieden werd de algemene staking afgekondigd.

Om het verzet alsnog te verstikken, gaf Morsi aan het leger weer meer bevoegdheden. Soldaten kregen bijvoorbeeld weer de toelating om arrestaties te verrichten. Over heel Egypte werden meer dan honderdduizend soldaten, fikken en 6000 tanks ingezet om het referendum in alle "rust" te laten verlopen. Maar ook dat mocht niet baten. In vele steden kwam het tot heftige confrontaties tussen voor- en tegenstanders van de nieuwe grondwet. Toen salafisten met bussen naar Alexandrië trokken (één van de verzetshaarden), werden ze er door woedende menigtes en jongeren weggejaagd. Hun bussen werden in brand gestoken.

Laat ons ook niet vergeten dat ook in Tunisië de rust niet teruggekeerd is. De officiële herdenking in Sidi Bouzid van de tweede verjaardag van de zelfverbranding van Mohamed Bouazzizi, waarna de opstand uitbrak, liep niet helemaal zoals de nieuwe autoriteiten het gewenst hadden. Zowel president Moncef Marzouki als parlementsvoorzitter Mustapha Ben Jaafar (beiden van de islamistische partij Ennahda aan de macht in Tunesië) werden uitgejouwd en bekogeld met stenen toen ze het podium beklommen. In vele andere steden vinden er sinds enkele weken trouwens rellen plaats tussen ontevreden jongeren die "een nieuwe revolutie willen" en de ordediensten, zoals bijvoorbeeld in Siliana.

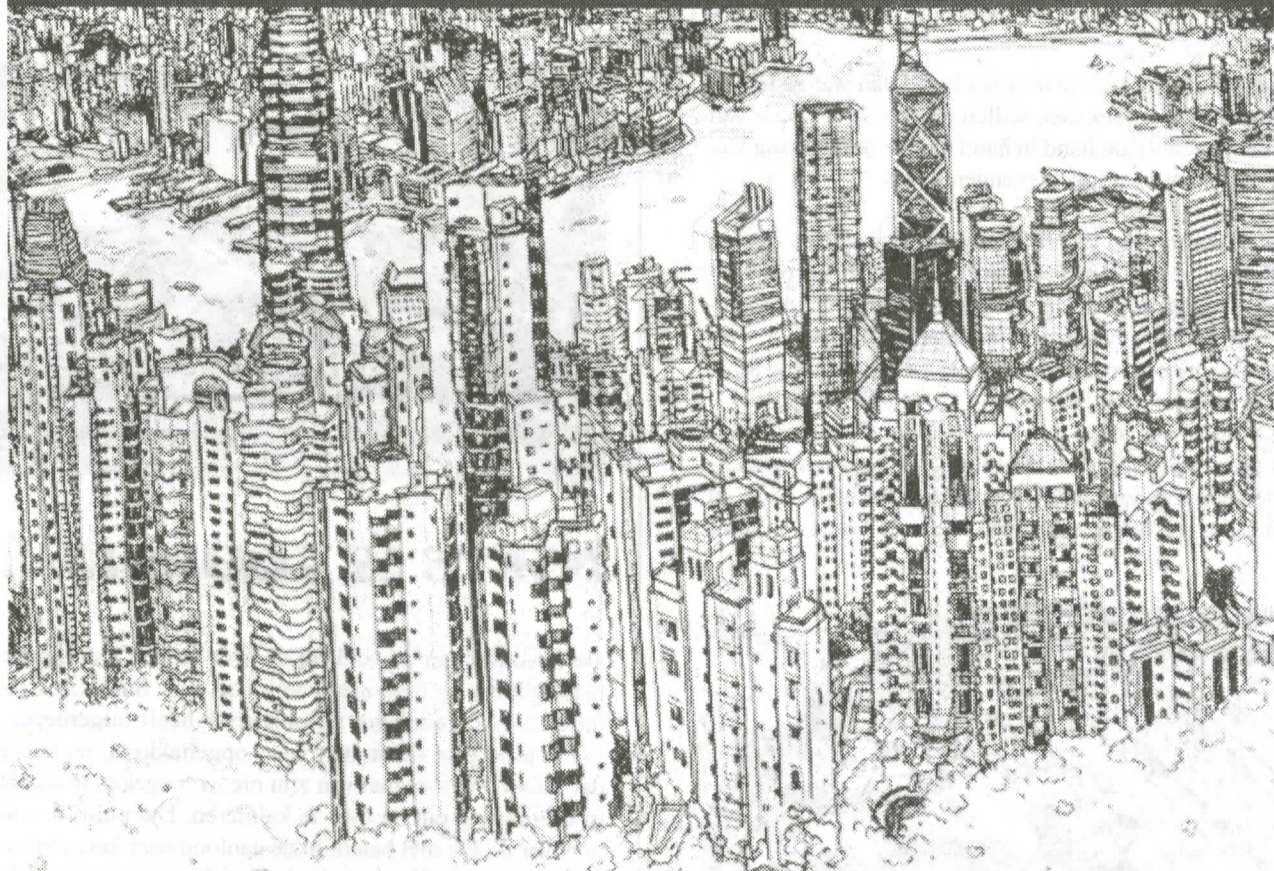
Laten we solidair zijn met allen die vechten voor een ware sociale revolutie, in Egypte, Tunesië en overal ter wereld!

In elk nummer van Buiten Dienst nemen we een greep uit de vele daden van rebellie en revolte. Over het algemeen wil de Staat en haar media en journalisten niet al te veel ruchtbaarheid geven aan die gebeurtenissen, of, meer nog, ze verdraaien, misvormen en verminken tot dingen waarin niemand zich nog kan herkennen. De Staat wil niemand op *slechte ideeën* brengen – maar wij wel, en daarom deze kolommen.

Brand bij de MIVB • Blijkbaar was niet iedereen zo gedreven om op tijd naar het werk te gaan. In twee weken tijd zijn er verschillende branden uitgebroken bij de STIB. Aan het Zuid-Station brak vuur uit in een technisch lokaal. Het duurde verschillende uren om het metroverkeer weer op te starten. Zowel in Anderlecht als in Laken verstoorden brandhaarden op de sporen het metro-verkeer. Laten we de terug genomen tijd leuk spenderen.

Het leven in eigen handen nemen • Het OCMW-kantoor van Doornik kreeg tweemaal te kampen met ontevreden klanten. De eerste ging niet akkoord met de manier hoe zijn geld beheerd werd. En met een revolver in de hand stapte hij het kantoor binnen om zijn ontevredenheid kracht bij te zetten. De volgende dag kwam er een andere persoon met zijn vrienden zijn geld ophalen. De politie moest erbij gehaald worden. Een aantal ramen van het OCMW-kantoor gingen aan diggelen in het gewoel.

Vuur aan de gevangenis • Aan de gevangenis van Andenne werden rond 9 uur 's avonds banden in brand gestoken op de spoorweg die langs de gevangenismuur loopt. Er werd "vrijheid" en "leve de revolte" geroepen en daarna werd er vuurwerk afgestoken. Voor de de cipers en de politie totale chaos. De politie is enkele uren ter plekken gebleven.

VERBRANDE AARDE

De lucht die we inademen wordt met de dag stoffiger. De hele stad lijkt wel een werf. Kranen tronen hoog boven onze hoofden uit, de betonnen skeletten rijzen op, oude bouwels wordt omgevormd tot lofts. Het gelaat van Brussel gaat veranderen, de macht heeft daartoe beslist. Ze spreken over vooruitgang, duurzaamheid, verbetering, veiligheid. Allemaal woorden die neerkomen op één en hetzelfde: orde, orde en nog eens orde.

Elk renovatieproject, elke nieuwe constructie, elke werf ademt de oude droom van de machthebbers uit: de omgeving wijzigen om de mensen te veranderen. Volgens hen zal een gevangene die men opsluit in een gouden kooi niet even snel rebelleren als wanneer die in een ranzig cachot zit. Voor ons anarchisten is de vraag nooit de kleur of de grootte van de kooien geweest, maar het bestaan ervan. Daarom ontwaren wij achter elk buurt-opwaarderingsproject de wil van de gevangenisdirecteurs die deze wereld regeren.

Sommige projecten zijn in zekere zin makkelijker te ontmaskeren dan andere. De lofts en "ecologische woonsten" die momenteel gebouwd worden langs het kanaal zijn niets anders dan een vestingsmuur rond de minder controleerbare Molenbeekse zone. En de torens met kantoren en luxe-appartementen in aanbouw aan de ingang van Kureghem, naast het Zuid-station, zijn niets anders dan de uitkijktorens om de scheiding te beklinken tussen stadscentrum (dat ze rijk willen, verwelkomend, respectvol ten opzichte van de orde) en de Anderlechtse wijk (waarvan men weet dat het eerder arm, wantrouwig en vijandig tegenover de orde is).

Langs de andere kant zijn er die gezellige "wijkcontracten", urbanistische mengelingen tussen zogenaamde sociale ingrepen en repressie. Zulke wijkcontracten omvatten evengoed de plaatsing (of verwijdering) van een aantal zitbanken, de opening van een crèche als de vestiging van een wijkcommissariaat of van een bewakingsdienst, de renovatie van woningen om de meer bemiddelde lagen van de bevolking aan te trekken, de installatie van bewakingscamera's. Het is geen toeval dat de macht in zulke wijkcontracten opzettelijk zogenaamd sociale en repres-

sieve aspecten mengt. Volgens ons gaat het er dan ook niet over om één aspect te verwerpen om de andere te omhelzen: de totaliteit van die plannen moet bestreden worden.

Je hebt ze trouwens misschien al gezien – al die welwillende mensen, al die aardige kunstenaars-architecten met hun draagbare computers; al die creatieve universitaires die beweren dat ze de wijk "aangename" gaan maken! Je ziet ze zich vestigen op de hoek van de straat in hun comfortabele bureaus met alternatieve look; en vanachter hun computers, tekenen ze de plannen van de stad van morgen. Ze spreken van "transformatie van de stad", maar eigenlijk is hun missie simpelweg "transformatie van de inwoners". Ze bieden de macht een onschatbare hulp. De macht mag dan alsmaar meer flikken, uniformen en camera's sturen, zij spelen de zachte kant van de onderdrukking. Hun doel is exact hetzelfde en vriendelijkheid van onze kant zal hen niet op andere gedachten brengen.

De perfide kant aan dat alles is dat elke al te timide kritiek, alle kiertjes die nog opengelaten worden voor "dialog" met deze ontwerpers, projectontwikkelaars, types van biomandjes-lokale democratie-recyclage-wijkanimatie, zal ingekapseld worden in de projecten zelf. Zolang je bereid bent om te discussiëren met de macht, zal die er zeker in slagen om je ergens een plaatsje te bieden en tegelijkertijd de repressieve droom te verwezenlijken. De macht nodigt ons uit om te participeren in onze eigen onderdrukking, in onze eigen onderwerping. Inspraak in stadsplanning is nooit iets anders geweest dan beslissen over de kleur van je kooi.

Je moet dus een beslissing nemen. Ofwel blijf je aanvaarden dat de macht de contouren van onze levens tekent door gebouwen op te trekken, tunnels te graven, haar waakhonden de straat op te sturen, haar leger alternatieve en ecologische architecten in te zetten. Ofwel beslis je om te vechten, niet om wat dan ook te vrijwaren, niet om "ons te verdedigen", maar om stokken in de wielen te steken van de macht. En daar zijn geen grote krachten voor nodig. Een jerrycan benzine en wat lucifers volstaan.

LA7WA LBOLISSE !

Rond 12 november 2012, werden twee jongens zonder papieren achtervolgd door de politie. De flikken grijpen Akram, hij verzet zich en hij valt op de kaai van het kanaal. Wanneer Moussa dat ziet, probeert hij te vluchten. Hij wordt overreden door de politiewagen die hem achtervolgt. Zijn ribben zijn gebroken. Achteraf wil de politie de nationaliteit van zijn vriend weten en Moussa denkt dat ze hem willen uitwijzen, dus hij weigert de nationaliteit te zeggen. Hij wordt naar het lijkenhuis gebracht en daar moet Moussa vaststellen dat Akram dood is. Moussa verblijft verschillende dagen in het ziekenhuis vooraleer hij zijn vrienden kan bellen om hen te verwittigen over de dood van Akram.

Moussa en de broer van Akram hadden elkaar leren kennen in het gesloten centrum van Vincennes (nabij Parijs) in november 2011, waar ze samen strijdervaringen opdeden. Het lichaam van Akram werd op 30 november naar Algerije gestuurd. Naar het schijnt was hij al begraven en moesten zijn vrienden 1500 euro betalen voor de opgraving.

VOGELVRIJ

Vogelvrij, want we willen niet leven naar de regels die anderen ons opleggen. Het maakt maar weinig uit wie die oplegt en in naam van wat... ze beschermen altijd de belangen van degenen die de wet voorschrijven. Wij willen leven naar onze eigen regels, naar onze eigen overtuigingen, naar het kloppen van ons hart.

Vogelvrij, want een nieuwe wereld, een wereld bevrijd van uitbuiting en onderdrukking, kan slechts geboren worden door de revolutie die alle wetten tart, alle instellingen die de oude wereld doen voortbestaan, alle moraal die haar schraagt.

Vogelvrij, want binnen de wet is er alleen maar compromis, berusting, gehoorzaamheid – waarden die het unieke van elke mens ontkennen en hem omvormen tot lid van de kudde.

Vogelvrij, want tegenover het legaal geweld, tegenover het geweld van de staat en haar ordetroepen, tegenover het geweld van een bestaan ontstaan van alle betekenis, plaatsen wij zonder aarzelen ons geweld. Het geweld van de wet beschermt de sociale orde, het onderwerpt, het is conservatief. Ons geweld wil de sociale orde omverwerpen, het is bevrijdend, het is revolutionair.

Vogelvrij, want opdat een nieuwe wereld kan ontstaan, moeten de banken onteigend worden, de supermarkten vernietigd, de parlementen opgeblazen, de gevangenen verwoest, het geld verbrand, de beulen geëlimineerd. Wij zijn niet bang voor ruïnes, want in onze harten dragen we een nieuwe wereld waar geen meesters noch slaven, geen rijken noch armen meer zijn.

Vogelvrij, want de mens moet vrij leven. Mijn vrijheid houdt niet op waar die van een ander begint, mijn vrijheid strekt zich oneindig uit doorheen de vrijheid van allen.

Vogelvrij, want opdat de anarchie leve, moet de wet sterven.

Sabotage in solidariteit • In Brussel werden machines op een Eurovia-werf gesaboteerd in solidariteit met de individuen in strijd tegen de bouw van een nieuwe luchthaven vlakbij het Franse Nantes. Eurovia maakt deel uit van het bedrijf Vinci dat deze nieuwe luchthaven wil bouwen. Op vele plaatsen in Frankrijk en elders vonden aanvallen, sabotages en acties plaats tegen de toekomstige bouwers of ondersteuners van dit monsterproject.

De routine doorbreken • Enkele verantwoordelijken van de NMBS van Charleroi zijn kwaad over herhaaldelijk vandalisme tegen de spoorweginfrastructuur (kabels, sporen, elektriciteitskasten,...). Samen met de vele koperdiefstallen zorgt dit voor heel wat vertragingen. Ook de agressie tegen de ticketcontroleurs is zwaar gestegen. Dat verbaast ons niet. De steeds hogere controle en militarisering op het openbaar vervoer brengt uiteraard wat woede-oprissingen onder de reizigers met zich mee.

Alle supermarkten in de fik • Enkele mensen hebben in Mechelen de karretjes van de Delhaize in de fik gestoken. Het vuur woedde hevig. De luifel waaronder de karretjes stond brandde uit en de ramen van de supermarkt sprongen stuk.

Een schakel buiten werking gesteld • Een Belgacom-gebouw in Gent werd 's nachts in brand gestoken. De schade is aanzienlijk. Belgacom was nogal aangedaan: "De schade na de brand in

onze gebouwen is enorm. Het gebouw van de technici, waar heel wat bureaus en computers staan, is nagenoeg helemaal uitgebrand. Al het materiaal dat er stond, verdween in de vlammen". Naast het gebouw gingen ook meerdere voertuigen van Belgacom in vlammen op. Door de brandstichting tegen de technische installaties werden telefoon en internet in een deel van Gent verstoord, ook het netwerk van banken en geldautomaten kampte dagenlang met problemen.